

derfor ikke om at høre ham. Ogsaa flere af Balduin Hansens politiske Venner deltog i Tilraabene.

Utaalmodigheden for at komme til at høre Enslev var især stor, fordi der i de sidste Dage var gaaet Rygter gennem Bladene om en opstaaet Strid mellem ham og den nuværende Regeringschef, Tyrstrup. Et Par Højreaviser havde endog paastaaet, at det var hans Hensigt at benytte Valgene til at fælde denne Mand, som han i sin Tid selv havde bragt til Magten.

»Nu er det nok! . . . Kort den av, Hr. Pastor! . . . Amen!«

Ordstyreren maatte tilsidst vise sig og tysse paa Forsamlingen, hvad han gjorde ved paa faderlig Vis at løfte Lorgnetten.

Oppe bag Tribunens Rækværk sad Enslev, synlig for alle. Han sad med Haanden under Kinden, og det tog sig ud for Folk, som om ogsaa han var ked af denne Præst, der ikke vilde holde op at snakke. Ingen anede, hvor lydhør han var, hvor bevæget han hørte paa Præstens mandige Røst, hvori han genkendte sin egen Ungdomsstemme. Denne Brodersøn havde beskæftiget den gamle, barnløse Mand i langt højere Grad end han havde vovet at lade ham forstaa i den Samtale, de nylig førte. Omkring ham havde i de sidste ti Aar hans blideste Drømme kreset. Men ogsaa hans mørkeste Tanker,